

Diagnoser. Jeg tror, det ærede Medlem her er inde paa noget, hvor man hellere maa tie stille, thi der have vi vist ikke det fornødne Kendskab. Det ærede Medlem drog en Analogi til Juristerne og sagde: Tænk, hvor forfærdeligt det vilde være, om der såd en Dommer, som anvendte Straffelovens Paragraffer galt! (*Zahle*: Saa galt!). Nu maa det ærede Medlem altsaa vurdere, hvor galt. (*K. M. Kläusen*: Den Slags Tilfælde have vi adskillige af.) Jeg vil netop nævne et Eksempel — jeg tror ikke, at der er saa mange — paa dette, at man kan vurdere galt. Jeg mener ikke dermed, at der kan være forskellige Meninger om Skyldspørgsmaalet i en Sag, at der bliver fremsat Paastande, at man antager en og forkaster en anden; det er altsammen en fuldstændig Skønssag, og det er noget, som sker i en hvilken som helst Proces, men det, som her sigtes til, er, at det, naar man har dannet sig sit Skøn og er kommen til Klarhed over det faktiske Forhold, vidner om stor Uvidenhed og er en grov Fejl af en Dommer at henhøre Forholdet under en forkert Straffelovsparagraf. Det ærede Medlem mente — saaledes forstod jeg ham —, at Ministeren, hvis han opdagede, at en Dommer gjorde dette, vilde drage samme Slutning, som Dr. Rasch har draget her, nemlig at der maatte være noget galt ved den Mand, som jugerede saaledes, og han maatte afskediges. Nej, absolut ikke! Det vilde være en alt for overilet og ubegrundet Slutning at drage. Jeg har kun set eet saadant Tilfælde i min Praksis. En Mand havde borttaget Rullesten fra Forstranden; der var faldet Højesteretsdom for, at Borttagelsen af saadanne var Tyveri. Manden, som tog Stenene, siger til Dommeren: Jeg tog dem ikke for at sælge dem, kun for at bruge dem som Ballast eller til et andet nødvendigt Brug. Spørgsmaalet er da: Skal man tage den Paastand til Følge? Jeg tror det ikke, man kunde sikkert forkaste den. Den paagældende Dommer antog imidlertid denne Paastand, han troede Manden, til Trods for at denne lige var straffet for at have borttaget Rullesten. Dommeren sagde: Der foreligger ikke nogen Tilegnelse, der er ikke. Tilegnelseshensigt, det er altsaa ikke Tyveri. Men da Manden solgte Stenene og tog økonomisk Fordel deraf, blev det alligevel anset for Tyveri. Det er en meget stor juridisk Uvidenhed, en meget stor Fejl, idet der er en anden Paragraf i Straffeloven, dette Forhold falder ind under, det er ikke Tyveri. Men naar et saadant Tilfælde kommer til Justitsministe-

rens Kundskab, tror han slet ikke, at der er et eller andet defekt ved Dommeren; der kan være begaaet en Fejl, men Justitsministeren skrider ikke ind, han lader vedblivende den vedkommende sidde — som Borgmester i Stege!

Zahle: Hvis den paagældende Dommer, som den højtærede Minister talte om, i Lighed — for at tage en Parallel — med, hvad Dr. B. gør, som tror sig at være Morfinist uden at være det, dannede sig den Forestilling, at han var Tyv, Røver eller Bedrager, er det ikke sikkert, at den højtærede Minister vilde optræde paa samme Maade.

Rørdam: Jeg vil sige et Par Ord til den højtærede Justitsminister. Jeg skal ikke komme videre ind paa Berettigelsen af Dr. Muus' Afskedigelse, men naar den højtærede Minister nu atter kommer tilbage til Cirkulæret, som Muus paa Sundhedsstyrelsens Vegne skal have udstedt angaaende Haandkøbssalg, vil jeg sige, at for det første har jeg, som den højtærede Minister ved, personlig ikke haft det mindste med den Sag at gøre, og for det andet tror jeg absolut, at det beror paa en Misforstaaelse fra Dr. Muus' Side. Han har aldrig tænkt sig her at gøre den højtærede Justitsminister imod; det har Dr. Muus sikkert selv sagt til Ministeren, og der kunde derfor neppe være Tale om at afskedige Dr. Muus paa Grundlag af dette Cirkulære, højst kunde der maaske være Tale om at give ham en Røffel i den Anledning. Dernæst maa man huske paa, at den Stilling, Dr. Muus havde, var en overordentlig vanskelig Stilling, og Dr. Muus var ikke vant til at være Embedsmand. Selv om han begik en saadan formel Fejl, som jeg vil kalde dette med Hensyn til Cirkulæret, vilde dog næppe nogen Minister have afskediget en ellers fortjent Embedsmand paa Grundlag af, at han havde udstedt dette Cirkulære, naar han bestemt hævder, at hans Opfattelse var, at Justitsministeriet blot ikke selv vilde udstede det, men der var ingen Uenighed om Realiteten. Dette Cirkulære spiller imidlertid ikke nogen meget stor Rolle, Ministeren har, mig bekendt, ikke lagt synderlig Vægt derpaa, jeg ved ikke, om han overhovedet har givet Dr. Muus en Røffel i den Anledning.

Naar den højtærede Justitsminister i Aften ligesom tidligere kom ind paa at fremhæve Etatsraad Hoffs udmærkede Kvalifikationer til at være Sundhedsstyrelsens Formand, er det noget, den højtærede Mi-